

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

M. BOBEK

fremsat den 8. juni 2017¹

Sag C-268/16 P

**Binca Seafoods GmbH
mod**

Europa-Kommissionen

»Appel – forordning nr. (EF) 834/2007 – produktion og mærkning af økologiske produkter – forordning (EF) nr. 889/2008 og gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 – retlig interesse – begrebet personlig fordel«

I. Indledning

1. Binca Seafoods GmbH (»Binca«) er importør af pangasius – en slags havkat – fra Vietnam. Forordning (EU) nr. 1358/2014 (»den omtvistede forordning«)² er den sidste i en række forordninger om ændring af de detaljerede bestemmelser for produktion og mærkning af »økologisk« fisk.

2. Den omtvistede forordning indeholder specifikke undtagelser, så visse fisk kan kaldes »økologiske«, selv om de omfatter aspekter af ikke-økologisk produktion (f.eks. brug af vildtfangede ungfish med henblik på genopbygning af bestande). Den omtvistede forordning blev vedtaget kort før udløbet af en generel overgangsperiode, som havde skabt en bred undtagelse, hvor produkter, for hvilke der blev anvendt etablerede produktionsmetoder, herunder Bincas, kunne beskrives som »økologiske«, selv om de ellers ikke ville opfylde kravene til »økologisk« produktion.

3. Binca anlagde et søgsmål om annullation af den omtvistede forordning ved Retten. Det centrale punkt i Bincas sag ved Retten var, at de specifikke undtagelser i den omtvistede forordning var diskriminerende. Det skyldes, at de var nyttige for produktionen af nogle arter, men ikke for produktionen af pangasius. Da Binca ikke kunne blive omfattet af de specifikke undtagelser eller af den bredere undtagelse under den generelle overgangsordning, der snart udløber, kunne virksomheden ikke længere mærke sine produkter som »økologiske«.

4. Ved kendelse af 11. marts 2016, Binca Seafoods mod Kommissionen (T-94/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:164), afviste Retten Bincas annullationspåstand på grund af manglende retlig interesse (»den appellerede kendelse«). I den appellerede kendelse anførte Retten, at Bincas søgsmål havde til formål at forlænge den generelle overgangsperiode. Retten konstaterede, at annullationssøgsmålet ikke kunne føre til en forlængelse af overgangsperioden og derfor ikke kunne skabe den fordel, Binca søgte. Derfor manglede Binca retlig interesse.

1 – Originalsprog: engelsk.

2 – Kommissionens forordning af 18.12.2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis for akvakulturdyr, foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur (EUT 2014, L 365, s. 97).

5. Ved sin appel hare Binca nedlagt påstand både om ophævelse af den appellerede kendelse og annullation af den omtvistede forordning. Med hensyn til den appellerede kendelse er Bincas hovedargument i al væsentlighed, at Rettens begrundelser for at fastslå manglende retlig interesse var utilstrækkelige og/eller usammenhængende. Betydningen af begrebet »retlig interesse« er således centralt i denne appel.

II. Relevante retsforskrifter

A. Forordning (EF) nr. 834/2007

6. Forordning nr. (EF) 834/2007³ er grundforordningen om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter (herefter »grundforordningen«).

7. Artikel 2 i grundforordningen indeholder følgende definitioner:

»I denne forordning forstås ved:

- a) »økologisk produktion«: brugen af produktionsmetoder i overensstemmelse med reglerne i denne forordning i alle faser af produktionen, tilberedningen og distributionen

[...]

- d) »erhvervsdrivende«: fysiske eller juridiske personer, der har ansvar for at sikre, at forordningens krav opfyldes på de økologiske virksomheder, som de kontrollerer

[...]«

8. Artikel 15 i grundforordningen har overskriften »Produktionsregler for akvakulturdyr«:

»1. Ud over de generelle regler for landbrugsproduktion i artikel 11 gælder følgende regler for produktion af akvakulturdyr:

- a) [M]ed hensyn til akvakulturdyrenes oprindelse:

- i) Økologisk akvakultur skal være baseret på opdræt af yngel fra økologiske gydebestande og økologiske brug.
- ii) Når der ikke er yngel fra økologiske gydebestande eller brug til rådighed, kan der indsættes ikke-økologisk producerede dyr i et brug på særlige betingelser.

[...]

- c) [M]ed hensyn til avl:

[...]

- iii) Der skal fastsættes artsspecifikke betingelser for forvaltning af gydebestande, avl og produktion af yngel.

3 – Rådets forordning af 28.6.2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2092/91 (EUT 2007, L 189, s. 1).

[...]

2. De foranstaltninger og betingelser, der er nødvendige for gennemførelsen af produktionsreglerne i denne artikel, vedtages efter proceduren i artikel 37, stk. 2.«

9. Afsnit IV (artikel 23-26) fastsætter forskellige mærkningskrav, herunder begrænsninger vedrørende brugen af ordet »økologisk«, obligatoriske oplysninger og anvendelsen af logoer.

10. Afsnit VI (artikel 32 og 33) om handel med tredjelande fastsætter betingelser for, hvornår produkter kan importeres som økologiske fra lande uden for EU. Der kræves især, at grundforordningens materielle betingelser opfyldes, eller at der stilles tilsvarende garantier.

11. Ifølge artikel 38 skal Kommissionen fastsætte gennemførelsesbestemmelser til grundforordningen. I henhold til artikel 42 finder grundforordningen anvendelse fra den 1. januar 2009.

B. Gennemførelsesforordningerne

12. Grundforordningen blev først gennemført ved forordning (EF) nr. 889/2008⁴ (herefter »gennemførelsesforordningen«). Gennemførelsesforordningen udelukkede oprindelig akvakulturprodukter fra sit anvendelsesområde [artikel 1, stk. 2, litra a)].

13. Gennemførelsesforordningen blev efterfølgende ændret fire gange ved forordning (EF) nr. 710/2009⁵ (herefter »den første ændringsforordning«), forordning (EU) nr. 1030/2013⁶ (herefter »den anden ændringsforordning«), forordning (EU) nr. 1364/2013⁷ (herefter »den tredje ændringsforordning«) og forordning nr. 1358/2014, dvs. den omtvistede forordning. Hver af disse ændringsforordninger behandles nedenfor.

1. Den første ændringsforordning

14. Den første ændringsforordning udvidede anvendelsesområdet for gennemførelsesforordningen til visse akvakulturdyr⁸ og indførte specifikke produktionsbestemmelser for dem under afsnit II, kapitel 2a, under overskriften »Produktion af akvakulturdyr«. Artikel 25e i dette kapitel med overskriften »De ikke-økologiske akvakulturdyrs oprindelse og forvaltning« fastsatte de ekstraordinære omstændigheder, hvor ikke-økologiske akvakulturdyr kunne indgå i produktionsprocessen. Især indeholdt artikel 25e, stk. 3, muligheden for at benytte en faldende andel af ikke-økologisk yngel af

4 – Kommissionens forordning af 5.9.2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 834/2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter, for så vidt angår økologisk produktion, mærkning og kontrol (EUT 2008, L 250, s. 1).

5 – Kommissionens forordning af 5.8.2009 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser for økologisk produktion af akvakulturdyr og tang (EUT 2009, L 204, s. 15).

6 – Kommissionens forordning af 24.10.2013 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter, for så vidt angår økologisk produktion, mærkning og kontrol (EUT 2013, L 283, s. 15).

7 – Kommissionens forordning af 17.12.2013 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår anvendelsen af ikke-økologisk opdrættet yngel af akvakulturdyr og ikke-økologisk yngel af toskallede skaldyr i økologisk akvakultur (EUT 2013, L 343, s. 29).

8 – Specifikt de arter, der er anført i bilag XIIIa (jf. artikel 25a, som blev indsat ved den første ændringsforordning). De pågældende arter omfatter Pangasius (del 9 i bilag XIIIa).

akvakulturdyr: 80% indtil udgangen af 2011, 50% indtil udgangen af 2013 og 0% inden udgangen af 2015 (herefter omtalt som bestemmelsen om faldende anvendelse af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr). Artikel 25e, stk. 4, fastsatte de restriktive betingelser, hvorunder indsamling af vildtlevende yngel er tilladt. I sin oprindelige udgave lød teksten til artikel 25e som følger:

»1. Hvis det ikke er muligt at anskaffe økologisk opdrættede akvakulturdyr, kan der til avlsformål eller for at forbedre arvemassen indføres indfangede vilde eller ikke-økologiske akvakulturdyr på bruget. Disse dyr skal holdes under økologisk forvaltning i mindst tre måneder, før de må anvendes til avl.

2. Hvis der ikke kan skaffes økologisk yngel af akvakulturdyr, kan der med henblik på videreopdræt indføres ikke-økologisk yngel på bruget. I så tilfælde skal økologireglerne følges for mindst de sidste to tredjedele af dyrets produktionscyklus.

3. Andelen af ikke-økologisk opdrættet yngel af akvakulturdyr, der indføres på bruget, nedsættes til højst 80% pr. 31. december 2011, højst 50% pr. 31. december 2013 og 0% pr. 31. december 2015.

4. Indsamling af vildtlevende yngel med henblik på videreopdræt er specifikt begrænset til følgende tilfælde:

- a) naturlig tilstrømning af fisk eller larver og ungdyr af krebs i forbindelse med påfyldning af damme, indeslutningssystemer og indhegninger
- b) europæisk glasål, forudsat at der er indført en godkendt forvaltningsplan for ål for det pågældende område, og så længe spørgsmålet om kunstig reproduktion af ål endnu ikke er løst.«

15. Det anføres i niende betragtning til den første ændringsforordning, at: »[E]ftersom økologisk produktion af akvakulturdyr stadig er i sin vorden, er det ikke muligt at skaffe økologiske gydebestande i tilstrækkelige mængder. Det bør derfor være muligt under visse omstændigheder at anvende ikke-økologiske gydebestande og ungdyr.«

16. Den første ændringsforordning var gældende fra den 1. juli 2010 (artikel 2), men indførte også en ny artikel 95, stk. 11, i gennemførelsesforordningen, som fastsatte en overgangsordning (»overgangsperiode«). Overgangsperioden skulle slutte senest den 1. juli 2013. Den åbnede reelt for muligheden for fortsat drift af eksisterende produktionsenheder efter den tidligere ordning indtil den dato og for bevarelse af deres »økologiske« status på visse betingelser. Artiklen lyder som følger:»11. Den ansvarlige myndighed kan give de produktionsenheder, der er etableret og indtil denne forordnings ikrafttræden har produceret akvakulturdyr eller tang i henhold til nationalt anerkendte økologiske regler, tilladelse til i en periode indtil den 1. juli 2013 at beholde deres økologiske status, mens de bestræber sig på at tilpasse sig nærværende regler, forudsat at der ikke sker unødigt forurening af vandet med stoffer, der ikke er godkendt til økologisk produktion. Producenter, der nyder godt af denne foranstaltning, skal meddele de ansvarlige myndigheder, hvilke faciliteter, damme, bure eller tangpartier der er tale om.«

17. Artikel 2 i den første ændringsforordning fastsætter også, at der, hvis der foreligger en behørig begrundelse herfor, kan foretages yderligere ændringer i gennemførelsesforordningen fra den 1. juli 2013 (som efterfølgende blev foretaget med den anden og den tredje ændringsforordning og den omtvistede forordning).

2. Den anden ændringsforordning

18. Den anden ændringsforordning forlængede overgangsforordningen fra den 1. juli 2013 til den 1. juli 2015. Dette skete på grund af områdets kompleksitet, og fordi der var behov for mere tid til at undersøge forslag til ændringer af bestemmelserne (anden til fjerde betragtning).

19. Den anden ændringsforordning ændrede ikke bestemmelsen om faldende anvendelse af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr (indeholdt i gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 3).

3. Den tredje ændringsforordning

20. Den tredje ændringsforordning ændrede bestemmelsen om faldende anvendelse af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr [indeholdt i gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 3)]. Specifikt udsatte den datoen for, hvor længe anvendelsen af en andel på op til 50% ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr var tilladt, fra den 31. december 2013 til den 31. december 2014. Sidste frist for, hvornår denne andel skulle være reduceret til 0%, var fortsat den 31. december 2015.

21. Den tredje ændringsforordning ændrede ikke overgangsperioden i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 95, stk. 11.

4. Den omtvistede forordning

22. Med den omtvistede forordning ændredes forskellige bestemmelser i gennemførelsesforordningen. Især ændredes de situationer, hvor indsamling af vildtlevende yngel er tilladt, idet gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4, blev ændret, og en ny artikel 25e, stk. 4, litra c), blev tilføjet:

»4. Indsamling af vildtlevende yngel med henblik på videreopdræt er specifikt begrænset til følgende tilfælde:

- a) naturlig tilstrømning af fisk eller larver og ungdyr af krebs i forbindelse med påfyldning af damme, indeslutningssystemer og indhegninger
- b) europæisk glasål, forudsat at der er indført en godkendt forvaltningsplan for ål for det pågældende område, og så længe spørgsmålet om kunstig reproduktion af ål endnu ikke er løst
- c) indsamling af vild fiskeyngel af arter andre end europæisk glasål med henblik på videreopdræt i traditionelt ekstensivt akvakulturbrug i vådområder, såsom brakvandsbassiner, tidevandsområder og kystlaguner, der er lukket af diger og skråninger, hvis:
 - i) udsætningen er i overensstemmelse med de forvaltningsforanstaltninger, som er godkendt af de relevante myndigheder, der har ansvaret for forvaltningen af de pågældende fiskebestande, for at sikre bæredygtig udnyttelse af de berørte arter, og
 - ii) fiskene udelukkende fodres med foder, der forekommer naturligt i det omgivende miljø.«

23. Den ændring blev forklaret i den omtvistede forordnings tredje og fjerde betragtning som følger:

»(3) I henhold til artikel 15, stk. 1, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 834/2007 kan der indsættes ikke-økologisk producerede dyr i et brug på særlige betingelser, når der ikke er yngel fra økologiske gydebestande eller brug til rådighed. Forordning (EF) nr. 889/2008 fastsætter specifikke begrænsninger for så vidt angår indfangede vilde akvakulturdyr, herunder indsamling af vildtlevende yngel. Visse traditionelle praksisser vedrørende ekstensivt fiskebrug i vådområder, såsom brakvandsbassiner, tidevandsområder og kystlaguner, der er lukket af diger og skråninger, har eksisteret i århundreder og har en vis værdi i forhold til kulturarv og bevarelse af biodiversiteten samt ud fra et økonomisk perspektiv i forhold til lokalsamfundet. Under visse betingelser har disse praksisser ingen indvirkning på størrelsen af bestanden af de berørte arter.

- (4) Indsamling af vildtlevende yngel med henblik på videreopdræt i forbindelse med disse traditionelle akvakulturpraksisser betragtes derfor som værende i overensstemmelse med målene, kriterierne og principperne for økologisk akvakultur, forudsat at der er iværksat forvaltningsforanstaltninger, som er godkendt af de relevante myndigheder, der har ansvaret for forvaltningen af de pågældende fiskebestande, således at der sikres en bæredygtig udnyttelse af de berørte arter, at udsætningen er i overensstemmelse med de nævnte foranstaltninger, og at fiskene udelukkende fodres med foder, der forekommer naturligt i det omgivende miljø.«

24. Den omtvistede forordning ændrede også gennemførelsesforordningens artikel 25k, især ved at tillade anvendelse af foder produceret af visse andre fisk til kødædende akvakulturdyr [artikel 25k, stk. 1, litra e)] og anvendelse af histidin [artikel 25k, stk. 5)], som har følgende ordlyd:

»Særlige regler for foder til kødædende akvakulturdyr

1. Kødædende akvakulturdyr skal fodres ud fra følgende prioritering:

[...]

- e) foderprodukter, som stammer fra hele fisk fra bæredygtigt fiskeri, der er certificeret i henhold til ordninger, der anerkendes af den kompetente myndighed i overensstemmelse med principperne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013.

[...]

5. Histidin, der fremkommer ved gæring, kan anvendes i foderrationen til laksefisk, når de i stk. 1, opførte foderkilder ikke indeholder tilstrækkelige mængder histidin til at opfylde fiskens ernæringsmæssige behov og forebygge stær.«

25. Den omtvistede forordning ændrede ikke bestemmelsen om anvendelse af en faldende andel af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr (indeholdt i artikel 25e, stk. 3, i gennemførelsesforordningen).

26. Den omtvistede forordning ændrede ikke overgangsperioden i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 95, stk. 11.

III. Faktiske omstændigheder og den administrative procedure

27. De faktiske omstændigheder og den administrative procedure er beskrevet i punkt 37-48 i den appellerede kendelse.

28. Binca er en tysk virksomhed. Den importerer pangasius produceret i Vietnam til Tyskland som et økologisk produkt. Binca videresælger fisken til kunder i Tyskland, Østrig og Skandinavien. Siden 2005 har Binca købt pangasius, som af IMO Suisse er certificeret som økologisk ifølge standarder defineret af Naturland.

29. Binca køber frossen pangasius via en mellemhandler etableret i Vietnam, som også er certificeret som økologisk. Mellemhandleren forarbejder og fryser fisken. Den fakturerer herefter det leverede produkt til Binca, som derefter eksporterer det til Europa. Under produktionsprocessen køber Binca selv ingredienser til fiskefoder, som virksomheden leverer til mellemhandleren, og trækker det tilsvarende beløb fra købsprisen, der betales til mellemhandleren.

30. I september 2014 skrev Binca til Kommissionen og foreslog ændringer til gennemførelsesforordningen. Især foreslog virksomheden en ændring af bestemmelsen om anvendelse af en faldende andel af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr (gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 3) med udvidelse af den mulige anvendelse af denne yngel til 2021.

31. I oktober 2014 meddelte Kommissionen Binca pr. skrivelse, at ændringsprocessen vedrørende gennemførelsesforordningen var undervejs, og at medlemsstaternes og interesserede parter holdninger ville blive taget i betragtning.

32. Den omtvistede forordning blev vedtaget den 18. december 2014.

33. Ved skrivelse af 18. februar 2015 anmodede Binca under henvisning til artikel 265 TEUF om, at Kommissionen forlængede overgangsperioden, jf. gennemførelsesforordningens artikel 95, stk. 11, til den 1. januar 2018 for pangasius med oprindelse i Vietnam.

34. Binca anlagde sit søgsmål om annullation af den omtvistede forordning ved Retten den 19. februar 2015.

35. Ved skrivelse af 22. april 2015 meddelte Kommissionen Binca, at den ikke havde til hensigt at forlænge overgangsperioden igen eller ændre bestemmelsen om anvendelse af en faldende andel af ikke-økologisk yngel af akvakulturdyr.

IV. Sagens behandling ved Retten og den appellerede kendelse

A. Parternes argumenter

36. I sit annullationssøgsmål gjorde Binca gældende, at virksomheden var blevet udsat for forskelsbehandling. Hvis man blot havde ladet overgangsperioden udløbe for alle producenter, ville en sådan forskelsbehandling ikke være opstået. I stedet fastsatte den omtvistede forordning visse specifikke overgangsforanstaltninger og undtagelser, som i praksis var til gavn for Bincas konkurrenter, men fastsatte ingen overgangsforanstaltninger og undtagelser til gavn for Binca. Den omtvistede forordning forlængede heller ikke overgangsperioden. De overgangsforanstaltninger og undtagelser, som ifølge Binca i praksis kun var til gavn for anden økologisk akvakultur, vedrørte navnlig oprindelsen af yngel.

37. Binca hævdede, at andre erhvervsdrivende fortsat kunne bruge økologisk mærkning på betingelser, som i praksis ikke kunne opfyldes af Binca. I den forbindelse henviste Binca specifikt til ulige behandling for produktion i Mekongdeltaet i modsætning til europæiske brakvandsområder.

38. Binca anså sig selv for at være direkte berørt af den omtvistede forordning, fordi virksomheden var underlagt EU-lovgivningen om økologisk akvakultur og som følge af den omtvistede forordning ville få frataget muligheden for at markedsføre sine produkter som økologiske.

39. Ved Retten gjorde Binca gældende, at den omtvistede forordning tilsidesætter virksomhedens frihed til at etablere og drive egen virksomhed og princippet om forbud mod forskelsbehandling (under påberåbelse af artikel 16, 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder) og tilsidesætter princippet om god tro (eftersom Kommissionen vidste, at rent økologisk opdræt af pangasius stadig var umuligt⁹). Binca gjorde også gældende, at Kommissionen ikke respekterede det mandat, den havde fået af Rådet, eftersom den ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til den teknologiske udvikling inden for økologisk opdræt ved fastlæggelsen af en passende overgangsperiode. Endelig påberåbte Binca sig begrænsninger af international handel.

⁹ – På grund af problemer vedrørende spontan gydning uden brug af hormoner.

40. Den 21. maj 2015 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse mod Bincas annulationssøgsmål. Binca fremsatte bemærkninger som svar på indsigelsen den 9. juli 2015.

41. I sin formalitetsindsigelse gjorde Kommissionen gældende, at søgsmålet ikke opfyldte kravene i artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement (nu artikel 76), da det ikke var tilstrækkeligt præcist til, at Kommissionen kunne forberede sit forsvar. I den forbindelse hævdede Kommissionen, at søgsmålet ikke indeholdt nogen oplysning om, hvorfor den omtvistede forordning burde annulleres, undtagen vedrørende artikel 1, stk. 1 (om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4).

42. Kommissionen gjorde også gældende, at Binca savnede retlig interesse og ikke var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.

43. I forbindelse med spørgsmålet om at være umiddelbart berørt fandt Kommissionen, at Binca som importør snarere end som producent af pangasius ikke var umiddelbart berørt af den angiveligt diskriminerende bestemmelse om anvendelse af yngel, som den søgte at få annulleret. Bestemmelserne kan have følger for Bincas økonomiske aktivitet, men ikke umiddelbart for virksomhedens retsstilling.

44. Med hensyn til retlig interesse gjorde Kommissionen gældende, at selv om artikel 1, stk. 1, i den omtvistede forordning (om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4), skulle blive anset for at være diskriminerende og blive annulleret, ville det ikke påvirke Bincas retsstilling. Overgangsperioden ville stadig udløbe.

45. Som svar på Kommissionens argumenter om, hvorvidt Binca var umiddelbart berørt, anførte Binca, at virksomheden var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, fordi den blev forhindret i at markedsføre pangasius som et økologisk produkt. Det stod i modsætning til virksomhedens konkurrenter, der efter bestemmelserne i den omtvistede forordning kunne opretholde eksisterende produktionsmetoder og markedsføring af produkter som økologiske. Forbrugere, for hvem forskellige økologiske fiskearter er substituerbare, ville holde op med at købe Bincas produkter og gå over til konkurrenterne.

46. Binca anførte, at man i modsætning til, hvad Kommissionen hævdede, ikke ønskede en forlængelse af overgangsperioden for sig selv. Binca erkendte, at denne ikke kunne opnås via et annulationssøgsmål. I stedet ønskede virksomheden at bringe det, den opfattede som forskelsbehandling som følge af den omtvistede forordning, til ophør.

47. For så vidt angår konkurrenceforholdet i praksis bemærkede Binca, at hvis det ikke havde været for den omtvistede forordning, kunne producenter af laks og ørred ikke længere sælge deres produkter som økologiske. I den forbindelse pegede Binca på, at de pågældende producenter havde fået tilladelse til at anvende histidin og foder fremstillet af andre fisk til at opfylde ernæringsbehovet [den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 5, om ændring af henholdsvis gennemførelsesforordningens artikel 25k, stk. 1, litra e), og artikel 25k, stk. 5].

48. Binca erklærede, at virksomheden ikke havde anfægtet afslutningen af overgangsperioden, for det kunne den ikke længere gøre (den var fastsat ved tidligere ændringsforordninger). Under alle omstændigheder kunne den ikke have gjort det på det tidspunkt, fordi bevillingen af den periode var til gavn for den, og fordi overgangsperioden i sig selv ikke skabte forskelsbehandling mellem erhvervsdrivende.

B. Den appellerede kendelse

49. I den appellerede kendelse fastslog Retten, at Binca navnlig ønsker en forlængelse af overgangsperioden (præmis 67).

50. Retten bemærkede videre, at den omtvistede forordning ikke ændrede overgangsperioden eller ændrede tidsplanen for bestemmelsen om anvendelse af en faldende andel af yngel (henholdsvis artikel 95, stk. 11, og artikel 25e, stk. 3, i gennemførelsesforordningen) (præmis 68 og 69).

51. Retten bemærkede, at Binca selv erkender, at virksomheden ikke kan opnå en forlængelse af overgangsperioden gennem et annulationssøgsmål. Under de betingelser konkluderede Retten, at annulationen af den omtvistede forordning ikke ville give Binca mulighed for at importere pangasius som økologisk produkt, og konkluderer således, at den ikke har nogen interesse i en annulation. Søgsmålet må derfor afvises (præmis 72 og 73).

52. Retten tilføjede, at Binca for at anfægte overgangsperioden skulle have anfægtet den første og/eller den anden ændringsforordning på det grundlag, at Kommissionen havde en forpligtelse til at fastsætte en længere overgangsperiode i de pågældende retsakter. Den burde i henhold til artikel 264 TEUF have anmodet Domstolen om at suspendere annulationen, indtil en ny retsakt med en længere overgangsperiode var vedtaget.

V. Retsforhandlingerne ved Domstolen

53. Med sin appel har Binca nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse og annulation af den omtvistede forordning. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og Binca tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

54. Binca har i appelsagen fremført 15 særskilte argumenter, der kan opsummeres under følgende overskrifter:

- *den første række argumenter*: usammenhængende eller utilstrækkelig begrundelse bestående i: a) manglende hensyntagen til argumenter vedrørende konkurrencebeskyttelse og tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og b) en fejlagtig omkvalificering af formålet med søgsmålet
- *den anden række argumenter*: Rettens manglende anerkendelse af, at sagen kunne antages til realitetsbehandling som et søgsmål, der havde til formål at beskytte konkurrencen
- *den tredje række argumenter*: tilsidesættelse af retten til effektiv domstolsbeskyttelse og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og specifikt en undladelse af at tage hensyn til sagens realitet
- *den fjerde række argumenter*: tilsidesættelse af retten til et offentligt retsmøde
- *den femte række argumenter*: tilsidesættelse af friheden til at etablere og drive egen virksomhed og retten til ligebehandling.

55. Vedrørende den første række argumenter fastholder Binca, at Retten fejlagtigt undlod at tage hensyn til virksomhedens argumenter, som var baseret på ulige behandling i forbindelse med undersøgelse af formaliteten, og ukorrekt havde fremlagt sagen, som om formålet var at opnå en forlængelse af overgangsperioden. Kommissionen er af den opfattelse, at Retten foretog en passende behandling af Bincas argumenter og ikke begik en retlig fejl. Kommissionen finder, at Retten korrekt konkluderede, at Binca ikke ville opnå nogen fordel af annulationen.

VI. Bedømmelse

56. Kun den ovennævnte første række af argumenter i appelsagen kræver en grundig undersøgelse. Den resterende del af appellen kan efter min opfattelse åbenbart ikke antages til realitetsbehandling eller er åbenbart ugrundet.

1. Rettens begrundelses utilstrækkelighed og/eller usammenhængende karakter

57. Som bekræftet i præmis 1 i den appellerede kendelse blev der i søgsmålet anlagt ved Retten i sag T-94/15 nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 1358/2014.

58. I præmis 72 og 73 i den appellerede kendelse fastslog Retten: i) Annullationen af den appellerede kendelse vil ikke give Binca mulighed for at importere økologisk mærket pangasius til EU, og ii) Binca har ingen interesse i annullationen af den appellerede kendelse.

59. Jeg er enig i den første af disse udtalelser. Jeg er uenig i den anden udtalelse.

60. I modsætning til det, der klart følger af kombinationen af præmis 72 og 73, forstår jeg, at Bincas angivelige retlige interesse i denne sag *ikke* består i at opnå retten til at kunne importere produkter til EU. I stedet består Bincas angivelige retlige interesse i at neutralisere de diskriminerende virkninger af den omtvistede forordning, ved at den annulleres. Med andre ord forhindres Binca i at mærke sine produkter som økologiske, og andre bør have det samme »handicap«. Det ville ikke være ideelt for Binca, men ville, hævder Binca, i det mindste fjerne den konkurrencefordrejning, som påvirker virksomheden negativt og følger af/hidrører fra den omtvistede forordning.

61. Den appellerede kendelse behandler ganske enkelt ikke det argument. I stedet »omkvalificerer« den formålet med søgsmålet til trods for stævningens klare ordlyd og afviser det omkvalificerede formål uden at behandle spørgsmålet om retlig interesse i forbindelse med det oprindeligt anførte formål med søgsmålet.

62. Det er korrekt, at Retten ikke er forpligtet til eksplicit at behandle hvert enkelt argument, parterne fremfører¹⁰. Den angivelige forskelsbehandling i forordningen er imidlertid Bincas hovedkrav. Rettens undladelse af blot kortfattet at behandle de mulige negative virkninger for Binca, der er en følge af denne forskelsbehandling, og Bincas tilsvarende interesse i at få forordningen annulleret er efter min opfattelse en alvorlig udeladelse i Rettens begrundelse.

63. Ganske vist har Retten opsummeret Bincas argumenter i den forbindelse (se præmis 58-63 i den appellerede kendelse). Den har dog ikke forholdt sig til dem. Argumentationen i præmis 77 i den appellerede kendelse, som Kommissionen henviste til i sit skriftlige indlæg og også diskuterede på retsmødet, giver heller ikke yderligere oplysning. Det hedder blot i den præmis, at ved bedømmelsen af Bincas interesse i at handle med henblik på at opnå en forlængelse af overgangsperioden, er virksomhedens konkurrenters situation uden betydning.

64. Den kendsgerning, at Binca på forhånd kendte til overgangsperiodens ophør er dog irrelevant. Binca gør ikke gældende, at den fordel, virksomheden ville opnå ved en annullation af forordningen, ligger i en mulig forlængelse af overgangsperioden. I stedet ligger dens angivelige fordel i, at det, den anser for at være diskriminerende bestemmelser i forordningen, bringes til ophør.

10 – Dom af 22.5.2008, Evonik Degussa mod Kommissionen og Rådet (C-266/06 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2008:295, præmis 103).

65. Jeg finder, at noget af forvirringen i den henseende skyldes, at Retten insisterede på, at det, Binca *i virkeligheden* klager over, er Kommissionens afvisning af at forlænge overgangsperioden (se navnlig præmis 67 i den appellerede kendelse). Binca har ikke hjulpet sig selv i den forbindelse. Som Kommissionen bemærkede, har virksomheden gentagne gange erklæret i sin stævning, at det ideelle scenario ville være en forlængelse af overgangsperioden. Til trods for disse henvisninger fremgår det dog helt klart af stævningen og præmis 1 i den appellerede kendelse, at formålet med søgsmålet er annullation af den omtvistede forordning.

66. Det følger af det ovenstående, at den appellerede kendelses præmisser er utilstrækkelige. Bincas første række af argumenter er velbegrundede.

67. I henhold til artikel 61, stk. 1, i Statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, før den hjemviser sagen til Retten, allerede på det trin afgøre, om der foreligger en retlig interesse. I forbindelse med andre aspekter af sagen kan Domstolen ikke på dette trin i sagen afsige en dom.

68. Af nedenstående grunde finder jeg, at sagen bør afvises, for så vidt som der nedlægges påstand om annullation af bestemmelserne i den omtvistede forordning bortset fra gennemførelsesforordningens artikel 1, stk. 1, heri om ændring af artikel 25e, stk. 4 (se afsnit 2 nedenfor). Vedrørende artikel 1, stk. 1, i den omtvistede forordning om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4, er jeg af den opfattelse, at Binca har en retlig interesse for så vidt angår annullation af den bestemmelse (se afsnit 3 nedenfor).

2. Annullationssøgsmålets omfang

69. Ved sit søgsmål nedlagde Binca påstand om annullation af hele den omtvistede forordning. I sin oprindelige stævning for Retten var den eneste bestemmelse i den omtvistede forordning, imod hvilken Binca fremsatte særlige argumenter, gennemførelsesforordningens artikel 1, stk. 1, om ændring af artikel 25e, stk. 4. Efterfølgende fremsatte Binca i sit svar på Kommissionens afvisningspåstand også særlige argumenter vedrørende artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 5, i den omtvistede forordning om indsættelse af henholdsvis artikel 25k, stk. 1, litra e), og artikel 25k, stk. 5, i gennemførelsesforordningen. Ved den mundtlige forhandling i appelsagen har Binca bekræftet, at virksomheden nedlagde påstand om annullation primært af artikel 1, stk. 1, men også af artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 5, i den omtvistede forordning.

70. Ifølge artikel 19 i Statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement¹¹ skal en stævning om annullation indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Den korte fremstilling af søgsmålsgrundene skal være tilstrækkeligt klar og præcis til, at sagsøgte kan forberede sit forsvar, og Retten/Domstolen kan afgøre sagen, om nødvendigt uden yderligere supplerende oplysninger¹².

71. Efter min opfattelse opfylder Bincas oprindelige stævning for Retten ikke disse krav, bortset fra anbringenderne vedrørende den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4. Navnlig blev det ikke i stævningen anført, hvilke bestemmelser Binca anfægtede.

72. Det kan ikke udelukkes, at sagsøgerens kortfattede fremstilling af de påberåbte søgsmålsgrunde under visse omstændigheder kan betragtes som tilstrækkeligt klar og præcis, selv om den pågældende ikke eksplicit har anført hver enkelt relevant bestemmelse. Det er imidlertid ikke tilfældet i denne sag. Skønt Bincas stævning faktisk gør det klart, at dens anliggende er den omtvistede forordnings

11 – Nu artikel 21 i Statutten for Domstolen og artikel 76 i Rettens procesreglement.

12 – Se dom af 21.3.2002, Joynton mod Kommissionen (T-231/99, EU:T:2002:84, præmis 154), og kendelse af 19.9.2016, Gregis mod EUIPO – DM9 Automobili (ATS) (T-5/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:552, præmis 18).

diskriminerende karakter, er arten af og kilden til forskelsbehandlingen i den forbindelse langt fra indlysende, når man læser den omtvistede forordning. For at opfylde kravene i artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement påhvilede det derfor Binca klart, omend summarisk, at anføre, hvilke bestemmelser virksomheden anså for at være diskriminerende og hvorfor.

73. Den manglende præcision i den oprindelige stævning kan heller ikke afhjælpes ved de specifikke henvisninger til andre bestemmelser i den omtvistede forordning, som er indeholdt i Bincas svar på Kommissionens afvisningspåstand. I henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement¹³ må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne¹⁴.

74. Af ovenstående grunde er det min opfattelse, at Bincas stævning om annulation bør afvises, i det omfang der nedlægges påstand om annulation af den omtvistede forordning, *med undtagelse af* forordningens artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4.

75. Før vi vender os mod Bincas angivelige retlige interesse i annulationen af sidstnævnte bestemmelse, er det værd at afklare to punkter. For det første fratager det forhold, at Binca har gjort indsigelse mod hele den omtvistede forordning, men ikke har opfyldt betingelserne for antagelse af sagen til realitetsbehandling vedrørende størstedelen af den pågældende retsakt, ikke i sig selv Binca retlig interesse i henseende til artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4¹⁵. For det andet ser jeg ikke noget særligt problem i at udskille den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, og der er ikke fremsat noget argument herfor. Som følge heraf ville det teoretisk set være muligt at annullere den bestemmelse og lade resten af den omtvistede forordning være intakt¹⁶.

3. Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en retlig interesse

76. »Retlig interesse« kræver, at sagsøgeren vil få en vis fordel af at få medhold i sagen¹⁷. En personlig fordel, som fastslår en retlig interesse, kan være enten *faktisk eller retlig*. Jeg har andetsteds gjort nærmere rede for, hvorfor jeg mener, at den konklusion klart følger af retspraksis¹⁸. Jeg vil ikke gentage de begrundelser i detaljer her.

77. Det er dog værd at bemærke, at Kommissionen ved den mundtlige forhandling erkendte, at hvis en EU-foranstaltning giver markedsdeltagere visse fordele, kan deres konkurrenter have en »retlig interesse« i at søge at få den pågældende foranstaltning annulleret. Kommissionen knyttede dog betingelser til anerkendelsen af en sådan interesse. Den fandt, at konkurrenceforholdet skulle være »tydeligt«, og, et andet sted, at fordelene for konkurrenterne skulle være »åbenbar«. Jeg vil tage fat på disse betingelser nedenfor. På dette trin er det dog centralt, at retlig interesse principielt kan være af *faktisk* art. Den kan bestå i en kommerciel fordel, der kunne følge af, at en anfægtet foranstaltning annulleres.

78. Har Binca en sådan »faktisk« retlig interesse i at opnå annulation af den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4?

13 – Nu artikel 84, stk. 1, i Rettens procesreglement.

14 – Kendelse af 14.4.2016, KS Sports mod EUIPO (C-480/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:266, præmis 23).

15 – Se i den forbindelse dom af 12.9.2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet (T-89/00, EU:T:2002:213, præmis 35).

16 – Jf. herved dom af 12.4.2013, Du Pont de Nemours (France) m.fl. mod Kommissionen (T-31/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:167).

17 – Dom af 18.12.1997, ATM mod Kommissionen (T-178/94, EU:T:1997:210, præmis 59-62).

18 – Generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse Bionorica and Diapharm mod Kommissionen (C-596/15 P og C-597/15 P, EU:C:2017:297, punkt 49-52). Det forslag følger også af, at der findes en række forskellige ikkematerielle faktiske interesser, som ifølge Domstolen giver anledning til en retlig interesse såsom anseelse, moralske interesser eller fremtidsudsigter (jf. dom af 27.6.1973, Kley mod Kommissionen, 35/72, EU:C:1973:73, præmis 4, og dom af 28.5.1998, W mod Kommissionen, T-78/96 og T-170/96, EU:T:1998:112, præmis 47).

79. Det finder Kommissionen ikke. Den peger på to punkter i den forbindelse. For det første er Binca en downstream-importør af fisk og ikke i konkurrence med de erhvervsdrivende, som angiveligt har fordel af den omtvistede forordning. For at fastslå en retlig interesse i en sag som den foreliggende skal konkurrenceforholdet være »tydeligt« eller »klart«. For det andet er den type fisk, Binca importerer, pangasius, under alle omstændigheder ikke i konkurrence med andre typer af fisk, som ifølge Binca har fået en fordel i kraft af den omtvistede forordning. For at fastslå en retlig interesse i en sag som den foreliggende skal den angivelige konkurrencemæssige ulempe være »åbenbar«.

80. Jeg er uenig i den fortolkning af begrebet retlig interesse og de tilknyttede betingelser. Jeg mener ikke, at der for at fastslå retlig interesse nødvendigvis skal være et direkte konkurrenceforhold, eller *så meget mere*, at det skal være »tydeligt« eller »klart« eller resultere i en »åbenbar« fordel for en konkurrent som hævdet af Kommissionen. Jeg kan ikke se noget grundlag for sådanne krav¹⁹.

81. Yderligere tre bemærkninger fortjener at blive fremsat i den forbindelse.

82. For det første forekommer det mig helt plausibelt, at når en EU-retsakt giver visse erhvervsdrivende fordele, vil det i nogle tilfælde have alvorlige kommercielle konsekvenser ikke blot for konkurrenter, men også for aktører i tidligere og senere led. Hvis et produkt *de facto* påvirkes negativt af en EU-foranstaltning, er det simpelthen kunstigt at sige, at den negative virkning generelt ville være begrænset til et bestemt led i forsyningskæden. Det vil afhænge af den specifikke faktiske sammenhæng i den enkelte sag.

83. For det andet er Bincas præcise rolle i forsyningskæden ifølge de faktiske omstændigheder, der er konstateret af Retten, mere kompleks end en »almindelig« importørs. I den henseende bekræfter den appellerede kendelse, at Binca faktisk leverer det foder, der bruges til at producere den fisk, virksomheden herefter køber²⁰.

84. For det tredje *omfatter* de krav til økologisk mærkning, som gælder for importører af akvakulturprodukter, produktionskravene i den omtvistede forordning, hvilket Kommissionen bekræftede ved den mundtlige forhandling. Af den grund, og i modsætning til, hvad Kommissionen hævder, er det ikke muligt med henblik på at fastslå, om sagen kan behandles, at opdele erhvervsdrivende i producenter, som er »adressater« for den omtvistede forordning og kravene heri, og andre erhvervsdrivende, som ikke er.

85. De bemærkninger understreger efter min mening behovet for at undgå, at der udledes yderligere generelle krav til arten af relevante konkurrenceforhold som betingelser for at fastslå en retlig interesse.

86. Uanset Bincas præcise rolle i forsyningskæden skal virksomheden for at fastslå retlig interesse påvise, at den ville opnå en *personlig fordel, retlig eller faktisk*, af en annullation af den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4.

87. Det fremgår klart af den omtvistede forordnings tredje og fjerde betragtning, at undtagelserne i den bestemmelse har til formål at fremme den igangværende produktion af økologisk fisk, som ellers ville blive afbrudt. En annullation af den omtvistede forordning ville fjerne de pågældende undtagelser og gøre det vanskeligere eller direkte umuligt at producere bestemte fiskearter »økologisk« som omhandlet i grundforordningen og i gennemførelsesretsakterne.

19 – Da Kommissionen ved den mundtlige forhandling blev spurgt specifikt til behovet for et »klart« konkurrenceforhold, bekræftede den, at der ikke var grundlag i retspraksis for det krav.

20 – Præmis 41 og 42 i den appellerede kendelse.

88. En sådan annulation ville dog kun være en fordel for Binca og danne grundlag for en retlig interesse, hvis: i) undtagelserne ikke har nogen eller kun ringe betydning for produktionen af fisk importeret af Binca, og ii) den af Binca importerede fisk konkurrerer med produkter, der ikke er omfattet af undtagelserne.

89. Binca har godtgjort, at begge disse punkter umiddelbart forekommer berettigede. Det er efter min mening tilstrækkeligt til at fastslå retlig interesse.

90. For så vidt angår i) forklarede Binca ved Retten i forbindelse med den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4, at Mekongdeltaets særlige tidevandsforhold og topografi betyder, at vildtlevende yngel af akvakulturdyr ikke kan fanges på samme måde som i europæiske farvande (med undtagelse af pilotprojekter og forskning i mindre skala). Med hensyn til ii) forekommer det umiddelbart at være en rimelig antagelse, at økologisk fisk af én art konkurrerer med økologisk fisk af en anden art, skønt det præcise konkurrenceforhold mellem økologisk pangasius og anden fisk er uklart. Binca importerer jo tydeligvis hverken klementiner eller kuglelejer (og end ikke ikke-økologisk fisk)²¹.

91. Begge de ovennævnte punkter blev anfægtet af Kommissionen. Især med hensyn til konkurrenceforholdet mellem pangasius og anden fisk talte Kommissionen længe ved den mundtlige forhandling med henvisning til økonomiske undersøgelser, fusionskontrolvurderinger, fiskepinde og fine italienske restauranter.

92. Netop behovet for en så detaljeret debat bekræfter imidlertid, at argumenterne på dette punkt er gået over i en særskilt materiel diskussion med vurdering af, om Binca faktisk har været udsat for forskelsbehandling, og hvad årsagerne til den lovgivningsmæssige differentiering, Kommissionen har foretaget, kan være.

93. At fastslå en retlig interesse i denne type sag burde ikke kræve mere af sagsøgeren end en umiddelbar påvisning af retsaktens negative virkning på sagsøgeren (og den hermed foreliggende forudsætning om en personlig fordel for sagsøgeren ved retsaktens annulation). Formålet med kravet om retlig interesse er at foretage en foreløbig screening for at frasortere søgsmål af almen interesse og søgsmål, hvor der anmodes om responsa eller stilles et generelt eller hypotetisk spørgsmål²². En foreløbig screening, som kun kan foretages ved hjælp af en detaljeret CAT-scanning, kan egentlig ikke længere kaldes »foreløbig«.

94. Yderligere to, afsluttende, bemærkninger er relevante. For det første nævnte Kommissionen i sin argumentation imod, at der forelå en retlig interesse i denne sag, risikoen for en popularklage (*actio popularis*). Den bekymring kan efter min mening nemt manes i jorden. En popularklage er et søgsmål anlagt af et medlem af offentligheden i almenhedens interesse. Det fremgår ret tydeligt af Bincas skriftlige bemærkninger, at virksomheden ikke blot er et tilfældigt medlem af offentligheden. Binca er aktiv på de relevante markeder og har været det i mange år. Virksomheden handler heller ikke udelukkende i almenhedens interesse. Den handler i sin egen forretningsmæssige interesse.

95. For det andet ser Kommissionens egentlige bekymring ud til at være, at overliggeren for retlig interesse ikke bør sættes »for lavt«, da det kunne åbne sluserne for masser af annulationssøgsmål. Igen kan sådanne bekymringer nemt manes i jorden. Definitionen af, om der foreligger en »retlig interesse«, bør principielt ikke trimmes for at sikre et bestemt antal tvister. Spørgsmålet er, om

21 – Omstændighederne er derfor anderledes end i *Andechser Molkerei*-sagen, hvor Domstolen fandt, at appellantens ikke havde godtgjort, at økologisk og ikke-økologisk yoghurt konkurrerede, idet de var omfattet af to meget forskellige sæt forskrifter (se dom af 4.6.2015, *Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen*, C-682/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:356, præmis 35-37).

22 – S. Van Raepenbusch, »L'Intérêt à agir dans le contentieux communautaire«, i *Mélanges en hommage à Georges Vandersanden*, Bruxelles, Bruyant, 2008, s. 381.

sagsøgeren vil opnå en retlig eller faktisk personlig fordel ved annullationen. Endvidere er »retlig interesse« kun én af flere kumulative betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling. Det bør faktisk behandles som det mindst krævende, da det som nævnt ovenfor grundlæggende er en foreløbig screeningmekanisme.

96. På baggrund af det ovenstående begik Retten en retlig fejl, da den fastslog, at Binca ikke havde en retlig interesse i annullationen af den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, om ændring af gennemførelsesforordningens artikel 25e, stk. 4.

VII. Forslag til afgørelse

97. Jeg foreslår, at Domstolen:

- ophæver Den Europæiske Unions Rets kendelse af 11. marts 2016, Binca Seafoods mod Kommissionen (T-94/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:164), for så vidt som Retten herved afviste appellantens påstand om annullation af artikel 1, stk. 1, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis for akvakulturdyr, foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur
- i øvrigt forkaster appellen
- hjemviser sagen til Retten
- udsætter afgørelsen om sagens omkostninger.